

Rose

เพลงแต่งงานกับ
น้ำส้มสายชู (คนนี้หึง) เข้าเสียแล้ว!
一不小心和醋精结婚了

1

อีเหมยหนัวโค่ว

一枚纽扣

เขียน

ตัวละครผู้ถูกแทงที่ห้อง

แปล

นารีอันดีอรากุญแจสี่ด้าน



คำนำสำนักพิมพ์

จุดเริ่มต้นของชีวิตคู่ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องโรแมนติค ทว่าสำหรับนิยายเรื่องนี้กลับแตกต่าง เพราะฉันทึ่งพระเอกของเรามีความซื่อตรงอย่างมาก อีกทั้งคู่ก็ยังเหมาะสมจะเป็นคู่ชีวิตของเขา จึงข้ามจุดเริ่มต้นแสนหวานมาขอแต่งงานซะเลย อย่างไรก็ตามทางข้างหน้ายังมีเวลาเติมความหวานให้กันอีกมาก

ขอบอกเลยว่าหากได้เริ่มอ่านนิยายเล่มนี้จะวางไม่ลงแน่นอน แถมยังยิ้มแก้มปริไปกับนิสัยคลั่งรักป็นขี้นึ่งของพวกเขา คนหนึ่งชอบจิบสามีตัวเองหน้าตาย มีหน้าซำยังบริหารชีวิตคู่อย่างจริงจัง ส่วนอีกคนก็เขินเขาแทบบ้า แต่เก็บอาการอย่างหนัก ทว่าลับหลังกลับอวดคนรักยิ่งกว่าใคร

แต่ความหวานชื่นย่อมมีรสขมมาเจือปนบ้าง จะขมมากขมน้อยล้วนยากคาดเดา มาเอาใจช่วยให้พวกเขาผ่านทุกอุปสรรคไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

泰國的讀者小朋友們好呀！很开心能與
讀者能在泰國和你們見面，也非常感謝你們的喜愛。
希望大家能喜歡這本故事，也祝大家在新的一年里
心想事成，平安快樂



เพื่อนๆ นักอ่านชาวไทยที่น่ารัก สวัสดี!
ดีใจและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ “คนซี้หึ่ง”
ได้มาพบกับทุกคนที่ประเทศไทยแบบนี้
แล้วก็ขอขอบคุณทุกคนที่คอยสนับสนุน
หวังว่าจะชอบเรื่องราวนี้
อีกทั้งขอให้ทุกๆ วันในอนาคตของทุกคน
มีความสุข สุขภาพแข็งแรง และประสบความสำเร็จ

อ้เหมยหนิวโคว่





เจ้าหน้าที่ ยื่นใบทะเบียนสมรสมาให้ ฉันก็กลับยังเหม่อลอยอยู่อย่างนั้น เขาแยกแยะเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ไม่ได้เลยสักนิด ทั้งยังยอมรับความจริงที่ได้กลายเป็นสามีของฉันนี่เหิงอย่างถูกต้องตามกฎหมายไม่ได้ด้วย

“คุณจู่”

คนข้างกายส่งเสียงเรียก ระหว่างในหัวฉันมีแต่เสียงดังอ้ออ้อ เสียงทุ้มก็ตึงตูดความสนใจจึงได้สติแล้วรีบรับใบทะเบียนสมรสในทันที ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณเจ้าหน้าที่ ก่อนหันมาจับจ้องไปที่เนกไทของฉันนี่เหิง

“เอ่อ...อืม...คือว่า...”

ฉันก็ไม่กล้ามองฉันนี่เหิงตรงๆ ยิ่งตอนที่มึนสติและรับรู้ถึงกลิ่นอายรอบตัวของอีกฝ่ายอย่างฉับพลัน เขาถึงกับเล็กลักจนลืมนึกไปว่าก่อนหน้านี้อยากจะทำอะไร ได้แต่เอ่ยปากอย่างกลั๊กลื่น “จากนี้พวกเราควรทำอะไรต่อดีครับ” หากพูดให้ถูก วันนี้พวกเขาเพิ่งเจอกันเป็นครั้งที่สองเอง

การพบกันครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ในบาร์ที่ใหญ่ที่สุดของเมือง A เพราะจู่มีอาการไม่ดีขึ้นจึงไปดื่มเหล้าที่บาร์นั้น และคงดื่มมากไปจนเป็นเหตุให้ความทรงจำที่เหลือของเขาเลือนราง คลับคล้ายคลับคลาว่าได้พบผู้ชายหน้าตาดีมากคนหนึ่ง จากนั้นไม่รู้ทำไมพวกเขาทั้งคู่ถึงเข้าโรงแรมไปด้วยกันซะได้

ไม่รู้ว่าเป็นมาอย่างไร พวกเขาจึงร่วมหลับนอนกัน

วันต่อมาเมื่อตื่นขึ้นชายคนนั้นก็หายไปแล้ว เหลือเพียงร่องรอยรักเต็มเรือนร่าง รวมถึงข้าวของที่กระจัดกระจายทั่วพื้นห้อง ตอนนั้นคู่อี้อทำอะไรไม่ถูก แม้ออนไปบาร์คิดอยากหากู่นอนก็จริง แต่ใครจะคิดว่าความปรารถนาจะกลายเป็นจริง

ครั้งแรกของเขาจบลงโดยไม่รู้เรื่องราว หน้าซำคู่กรณียังเป็นผู้ชายที่จำหน้าไม่ได้อีก

เมื่อวานทำอะไรลงไปกันแน่นะ

ชายหนุ่มนั่งนิ่งบนเตียงในโรงแรมหนึ่งชั่วโมงเต็ม เขานั่งคุยกับตัวเองในใจอยู่อย่างนั้น กว่าจะปลอบตัวเองให้สงบลงได้ว่าเรื่องแค่นี้เอง อายุปาไปตั้งยี่สิบหกปีแล้ว ครั้งแรกจบไปแล้วก็จบไปเถอะ ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย แม้จะจำหน้าตาของฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ แต่คลับคล้ายคลับคลาว่าผู้ชายคนนั้นน่าจะเป็นหนุ่มหล่อคนหนึ่งเลยทีเดียว แถม...

เมื่อวานก็...คล้ายว่า...เหมือนจะ...ค่อนข้าง...รู้สึกดีทีเดียว เรื่องเล็กน้อยน่า ตั้งใจไปบาร์เพื่อซื้อเหล้ากับซื้อผู้ชายอยู่แล้ว ก็สนใจอยากแล้วไม่ใช่หรือไง ก็โอเคน่า โอเคเลย

คู่อียังต้องไปทำงาน หลังคิดเรื่องพวกนี้เสร็จ เขาก็รีบจัดการตัวเองแล้วออกจากโรงแรม ชายคนนั้นจ่ายค่าห้องให้เรียบร้อย และจ่ายค่าสิ่งของฉีปะทะในห้องให้ด้วย

เขายืนอยู่ตรงลิ้นชักที่ล็อก พนักงานสาวหน้าเคาน์เตอร์แจ้งแม่บ้านให้ตรวจสอบเช็คความเรียบร้อยภายในห้อง ไม่นานก็แจ้งคู่อี้อาทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว

คู่อี้อู๋ “ขอบคุณครับ”

ที่แรกเขาตั้งใจว่าหลังเอ่ยขอบคุณเสร็จจะหมุนตัวจากไป แต่อดที่จะถามไม่ได้จริงๆ “ขอโทษนะครับ พอจะบอกชื่อคุณผู้ชายที่พักอยู่กับผมได้ไหมครับ”

คู่อี้อู๋จำได้ว่าตอนนั้นพนักงานต้อนรับมีสายตาดูตื่นตะลึงสุดขีด แต่เพียงชั่วครู่เท่านั้น น่าจะแควินทีเดียว แล้วพนักงานต้อนรับสาวก็เหมือนสายตาดูหนี

เหมือนกำลังตระหนักถึงอะไรบางอย่าง

“คุณผู้ชายท่านนั้นชื่อว่า...”

ฉู้อี้พูดขึ้นกะทันหัน “ช่างมันเถอะ ขอขอบคุณครับ”

ก็แค่สัมผัสชั่วชั้วข้ามคืน คนอื่นไม่ใส่ใจด้วยซ้ำ แล้วเขาจะไปใส่ใจทำไม
หว่ากลับคาดไม่ถึงว่าคู่กรณีวันไนต์สแตนดท์จะปรากฏตัวที่สตูดิโอ
ของเขาหลังจากนั้นหนึ่งเดือน

ฉู้อี้เป็นกราฟิกดีไซเนอร์ หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย เขาก็เปิดสตูดิโอ
ของตัวเองและรับพนักงานมาสองคน ทำธุรกิจขนาดเล็กจำพวกออกแบบ
โปสเตอร์ ออกแบบปกหนังสือ ออกแบบตัวอักษร หรือออกแบบโลโก้อะไร
เทือกนั้น สตูดิโอของเขาตั้งอยู่บนถนนที่ไม่ใช่ใจกลางเมืองเท่าไร

วันนั้นตอนสิบโมงเช้า เจ้านายอย่างเขาก็มาสายตามปกติ มาถึงก็เจอ
รถยนต์คันหนึ่งจอดเทียบหน้าสตูดิโอพอดี

ฉู้อี้ถือขนมปังในมือค้างไว้ เพราะรถคันนั้นจอดเทียบหน้าประตูได้
เหมาะเจาะเหลือเกิน สมองจึงประมวลออกมาทันได้ว่าอีกฝ่ายเป็นลูกค้า
ของตน เขาหยุดกินขนมปัง จัดการหอกกลับไปเหมือนเดิม และยัดเข้ามุมโต๊ะ
ใกล้ๆ ก่อนดึงทิชชูเช็ดไม้เช็ดมือ จากนั้นก็ผลักประตูกระจกออกไปต้อนรับ
ลูกค้า

หว่าลูกค้าท่านนี้กลับไม่ลงจากรถในทันที อีกฝ่ายรคนขับก้าวลงมา
ก่อน เมื่อคนขับเดินอ้อมไปเปิดประตูที่นั่งเบาะหลังพร้อมใช้มือบังขอบประตู
เจ้าตัวถึงยื่นขาข้างหนึ่งออกมา เผยข้อเท้ากับรองเท้าหนังด้วยท่าทางสุดหล่อเท่

นี่ถ่ายซีรี่ย์อยู่หรือไงนะ

ขนมปังที่ฉู้อี้ยังไม่ทันได้กลืนเกือบติดคอ ขณะนั้นเองที่ใบหน้าของ
พ่อพระเอกคนนี้ก็ปรากฏสู่สายตา

ความรู้สึกแรกของเขา คือ โห พระเอกจริงด้วย หล่อเป็นบ้า

ความรู้สึกต่อมาคือ แม่เจ้าไว้ย ลูกค้ารายใหญ่กำลังจะเข้าแล้ว!

ชายคนนั้นใช้เวลาไม่นานก็ลงจากรถและเดินมาหยุดตรงหน้าฉู้อี้
อีกฝ่ายก้มศีรษะพลงย้มให้ “คุณฉู้อี้ สวัสดีครับ”

ฉู้อี้เผยรอยยิ้มการค้าตามมารยาท “สวัสดีครับคุณผู้ชาย”

ฉู้อี้ยื่นมือขวาออกมาก่อน ทว่าชายตรงหน้ากลับไม่มีที่ท่าจะจับมือตอบ อีกฝ่ายขมวดคิ้วพลางเลือนสายตาลงมอง แต่มองยังไม่ทันถึงมือของฉู้อี้ เจ้าตัวก็ดึงสายตากลับไปก่อน ฉู้อี้ได้แต่ยิ้มแห้งพร้อมเก็บมือกลับมา

ฉู้อี้ “ไม่ทราบที่ท่านต้องการใช้บริการอะไรหรือครับ”

ชายคนดังกล่าวกวาดตามองรอบสตูดิโอคล้ายกำลังหาบางอย่าง สุดท้ายก็พูดว่า “พวกเราไปคุยกันที่อื่นเถอะ”

ที่อื่นคือห้องทำงานของฉู้อี้นั่นเอง ห้องขนาดยี่สิบกว่าตารางเมตร มีเพียงโต๊ะทำงาน โต๊ะน้ำชา และโซฟา ตอนที่ฉู้อี้เดินนำชายคนนี้เข้าห้องทำงาน ก็รู้สึกได้ถึงสายตามิเลศนัยจากพนักงานทั้งสองคนอย่างชัดเจน เขา ถลึงตาเตือนทั้งคู่ไม่ให้วอกแวกแล้วตั้งใจทำงานให้ดี จากนั้นก็ถูกประตูกั้นสายตาเหล่านั้นไว้ด้านนอก

ชายคนนี้ตัวสูงมาก ฉู้อี้สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดเซนติเมตร แต่พอยืนข้างอีกฝ่ายยังเตี้ยกว่า คาดเดาจากสายตาก็ฝ่ายน่าจะสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรขึ้นไป

ห้องทำงานของฉู้อี้เต็มไปด้วยภาพร่างที่ต้องเร่งปั้นแล้วยังไม่ได้เก็บตั้งแต่เมื่อคืน กระดาษเอสี่กระจัดกระจายทั่วโต๊ะน้ำชา หลังชายคนนี้นั่งลง สมองของฉู้อี้ก็ค้างไปหลายวินาที

ฝ่ายตรงข้ามอยู่ในชุดสูทสีดำพร้อมเนกไทสีกรมท่า แต่งตัวเนียบ เป็นระเบียบ ไม่เข้ากับห้องทำงานของฉู้อี้สักนิด คงเป็นเพราะร่างกายอีกฝ่ายสูงใหญ่ ห้องทำงานของฉู้อี้จึงดูเล็กลงถนัดตา

ฉู้อี้รีบเก็บกวาดกระดาษบนโต๊ะ ส่วนอีกฝ่ายนั่งเงยเป็นเป่าสากบรรยายกาศชวนให้ตื่นเต้นเล็กน้อย ทว่าก็มีความดีอกดีใจเช่นกัน

ลูกค้ารายใหญ่! ต้องเป็นลูกค้ารายใหญ่นั่นเอง!

ฉู้อี้จัดการโยนข้าวของทุกอย่างเข้าโต๊ะทำงานของตัวเอง ก่อนยื่นถามจากด้านข้าง “คุณผู้ชายทำอะไรหรือครับ”

อีกฝ่ายเอ่ยชื่อเสียงเรียงนามของตัวเองออกมาตรงๆ “ฉินอี่เหิง”

ฉู้อี้อ้อ ๆ ออ ๆ ตอบรับก่อนเอ่ย “สวัสดีครับคุณฉิน”

คุณฉินซ้อนตามองฉู้อี้ เผยแววตาไม่สบบารมณ

ฉู้อี้ไม่เข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการสื่อ จึงเบือนสายตาทหนีพร้อมลอบกลืนน้ำลาย ไม่รู้ว่าคุณฉินผู้นี้จะอยู่อีกนานแค่ไหน เขาเสิร์ฟน้ำเย็นให้อีกฝ่าย ขณะรอหน้าเตี๊อด หลังจากเข้ามาในห้องทำงานไม่รู้นานเท่าไร ในที่สุดคุณฉินท่านนี้ก็ยอมลดตัววิปากคุยกับฉู้อี้แล้ว

“นั่งสิครับ” นี่คือคำแรกที่ฉินอ้อเหิงเอ่ย

ฉู้อี้กลับกลายเป็นเหมือนแขกผู้มาเยือน ได้ยินคำพูดดังกล่าวก็นั่งลงอย่างเชื่องช้า

“คุณฉู้อี้ผมได้ไหม” ฉินอ้อเหิงถามขึ้น

ฉู้อี้ชะงัก

ใครอะ

ในฐานะเจ้าคนนายคน เขาไม่อาจถามเช่นนี้ได้ จึงค้นหาคุณผู้ชายท่านนี้ในทุกซอกทุกมุมของความทรงจำ พลังหัวเราะเสียงแห้งไปด้วย “อะฮ่าๆๆ ใช่แล้วๆๆ วันนี้คุณฉินมาที่นี่มีเรื่องอะไรหรือครับ”

คุณฉินเมินคำถามท้ายประโยคไปโดยสิ้นเชิง ดูท่าทางไม่ค่อยพอใจเท่าไร “ใช่อะไรครับ คุณลืมไปแล้วใช่ไหมว่าผมเป็นใคร”

ฉู้อี้เริ่มใจฟ่อ เขาจึงยอมรับตรงๆ “คุณจำคนผิดหรือเปล่าครับ”

สาบานได้เลย! ไม่เคยพบคุณฉินผู้นี้มาก่อนจริงๆ ถ้าเคยได้พบได้เจอ คนหล่อขนาดนี้จะลืมลงได้อย่างไร!

แต่คุณฉินกลับช่วยเตือนความทรงจำของเขา

“วันที่ 4 ตุลาคม โรงแรมวิลล์”

รอยยิ้มการค้าของฉู้อี้มลายหายไป ริมฝีปากซีดเขียวในช่วงพริบตา

“อะ...อะไรนะ คุณ...ผม...หา?”

นะ...นี่มันสถานการณ์แบบไหนกัน 4 ตุลาคมคือคืนที่...

นั่นสถานการณ์ตอนนี่คือ? คู่กรณีวันไนต์สแตนดาร์ดมาหาถึงที่นั่นหรืออีกฝ่ายต้องการอะไร คงไม่ได้มาติดต่อจ้างออกแบบงานแน่ๆ

ฉู้อี้หัวเราะเสียงทุ้มต่ำ “ฮ่าๆ คุณนี่เอง”

ฉู้อี้คาดเดาได้ว่า อีกฝ่ายมีโรคติดต่ออันหรือ ไม่น่าใช่嘛 หลังจบเรื่องวันนั้นก็ไปตรวจที่โรงพยาบาลโดยเฉพาะ แต่ไม่พบปัญหาอะไรนี่นา

อ้อ มีปัญหาอยู่นิดหน่อย เลือดออกนะ อีกทั้งยังอยู่ในสถานการณ์ กลืนไม่เข้าคายไม่ออกด้วย นั่นคือ หมอบอกเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่าห้าม มีกิจกรรมทางเพศอีกในช่วงนั้น เตือนให้เขาเพลๆ เรื่องอย่างว่าหน่อย

ตอนนี้ฉันตื่นตระหนกสุดขีด

เขาไม่รู้เลยว่าคุณฉินผู้นี้มาทำไม ดูจากสถานการณ์วันต่อมาก็ชัดเจนว่า คืบเดียวจบแล้วแยกย้ายกันไปได้เลยนี่นา เพราะฉะนั้นสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ คือ...ทำเงินหาย ทำบัตรประชาชนหาย หรืออยากทำอีกรอบ

จู่ๆ กาน้ำบนโต๊ะก็ส่งเสียงเดือดปุดๆ เพราะห้องทำงานเงียบสงัด เสียง กาน้ำเดือดจึงเด่นชัดและดึงดูดสายตาของพวกเขาพร้อมกัน ฉันก็หยุดคาดเดา ไปเรื่อย หลังน้ำเดือดได้ไม่กี่วินาทีเสียงก็เงียบหายไป แล้วคุณฉินที่นั่งตรงข้าม ก็เริ่มขยับตัว

ฉันสะดุ้งราวกับนกตี่นธนู ไม่ว่าจะตอนนี้คุณฉินจะทำอะไร เขาก็หวาดกลัว ไปหมด

คุณฉินหยิบกระเป๋าสตางค์ออกจากนั้นหยิบซองออกมาทีละอย่าง ทั้งบัตรประชาชน บัตรเครดิต ใบขับขี่ พาสปอร์ต...เอกสารประจำตัว หลากหลายอย่าง

เอกสารพวกนี้ถูกจัดวางบนโต๊ะอย่างเป็นระเบียบ จนฉันอดถามไม่ได้ “คุณฉิน นี่คือ?”

คุณฉินถาม “ปีนี้คุณมีแผนว่าจะแต่งงานบ้างไหมครับ”

ฉันครุ่นคิดก่อนพยักหน้า “ที่บ้านก็เร่งอยู่ครับ ถ้าเกิดมีโอกาสพบใคร ที่เหมาะสม ผมก็คงจะแต่งงาน”

พูดจบก็เกาศีรษะเล็กน้อย ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรว่าตอนนี้เรื่องราวจะ ดำเนินไปในทิศทางไหน แต่ไม่นานนักคุณฉินก็อธิบายทิศทางหนึ่งให้เขาฟัง

คุณฉินเปรย “คุณสนใจมาแต่งงานกันไหม”

ฉันหนึ่งไปสั๊กพักกว่าจะเปล่งเสียงออกมาได้ “หา?”

คุณฉิน “ผมใคร่ครวญมาทั้งเดือน คิดยังไงก็รู้สึกว่าคุณน่าจะได้รับความ รับผิดชอบมาก ๆ การที่ผมจากไปโดยไม่ร่ำลาในคืนนั้นเป็นสิ่งไม่ดีเท่าไร จะนั้นผมเลยไปศึกษาคุณดู ผมรู้สึกว่า คุณไม่เลวเลยทีเดียว ประจวบกับปีนี้

ผมวางแผนไว้ว่าจะแต่งงาน ถ้าคุณผู้มีแผนตรงกัน ลองพิจารณาสร้างครอบครัวร่วมกับผมไหมครับ”

สีหน้าคู่อี้เต็มไปด้วยความงุนงง “หืม?”

งานนี้ใหญ่เกินไปหน่อยมั้ง!

คู่อี้เหลือบมองสิ่งของที่วางอยู่บนโต๊ะ... ทำที่จริงใจของคุณจินนี่มันเรื่องอะไรกัน

คู่อี้ประมวลความคิดอย่างหนัก “ไม่ใช่ คุณจินนี่ คืออย่างนี้ครับ เอ่อ... ที่จริงผมก็จำเรื่องคืนนั้นไม่ค่อยได้แล้ว เพราะงั้น...” คู่อี้มองจินนี่เหิงด้วยความระมัดระวัง “ผมจะมั่นใจได้อย่างไรว่าคุณเป็นคนในวันนั้น”

ประโยคที่กล่าวค่อนข้างหน้าไม่หายไปหน่อย คู่อี้จึงกังวลว่าจินนี่เหิงจะคว่ำกาน้ำเดือดไถ่ล้อมาสาตใส่หน้าเขา

ทว่าจินนี่เหิงไม่ทำแบบนั้น

คู่อี้คิดว่าอีกฝ่ายคงถูกพุ่มพุกมาให้มีมารยาทเกินกว่าจะทำอะไรแบบนั้น
ได้

คุณจินนี่เผยรอยยิ้มเล็กน้อย จากนั้นก็พูดออกมาอย่างเรียบง่าย
“ด้านในต้นขาคุณผู้มีแผลเป็นขนาดไม่เล็ก รูปร่างคล้ายหอยทาก”

สมองของคู่อี้วิ่งไปชั่วขณะ ก่อนใบหน้าจะขึ้นสีโดยพลัน



ดูอีไม่รู้ว่า ฉินอี่เหิงต้งการสื่ออะไร และไม่รู้ด้วยว่าอีกฝายคิดจะทำอะไร แผลเป็นด้านในต้นขาจั้นเหรอ ทำไม่ถึงพุดออกมาท้งอย่งนั้นเล่า แถมห้องทำงานเขายัง...ไม่เก็บเสียงด้วย!

“ถ้าคุณฉู่ยังมีข้อเคลือบแคลงใจ จั้น...” เหมือนฉินอี่เหิงอยากพุดอะไรต่อ

ฉู่อี่จั้งรีบขัดอีกฝายทันที “เชื่อแล้ว เชื่อแล้วครับ”

ที่จริงการจะหาผู้ขายที่เคยร่วมหลับนอนด้วยกันง่ายนิดเดียว ถามจากโรงแรมก็ได้

“คุณฉินครับ” ฉู่อี่ดั่งสติกลับมาพร้อมลดเสียงลงเล็กน้อย “เมื่อกับอกว่าจะแต่งงานกับผมจั้นเหรอ”

ฉินอี่เหิง “ครับ”

ฉู่อี่ตัดสินใจเอ้อมมือไปชงชาเพื่อสงบสติอารมณ์ และแสดงท่าทีเหมือนคนใจกว้างไม่คิดเล็กคิดน้อย เขาหยิบใบชาพร้อมถาม “ทำไม่ถึงคิดจะแต่งงานกะทันหันอย่งนี้ละครับ”

ฉินอี่เหิงตอบ “เมื่อครู่ผมได้พุดไปแล้วว่าผมวางแผนจะแต่งงานในปีนี้”

ฉู่อี่จับต้นชงปลายไม่ถุก แต่ก็ยังถามต่อ “จั้นทำไมถึงเป็นผมละ”

ฉินอี่เหิงตอบ “เมื่อครู่ผมก็ได้พุดไปแล้วเหมือนกันว่าคุณเหมาะสม”

เขาเผยสีหน้าเหมือนจะบอกว่า เลิกถามอะไรไร้ประโยชน์เสียทีจะได้ใหม่

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายเหนียวหนืด ก่อนพูดถึงประเด็นสำคัญ “แต่ว่า คุณฉินครับ พวกเราไม่ได้รู้จักกันมานาน”

อีกฝ่ายพยักหน้ารับ “เรื่องนี้ก็เป็นปัญหาจริงๆ”

ฉู้อี้หยุดการกระทำ รอให้ฉินอี้เหิงพูดต่อ “แต่ถ้าคุณฉู้อี้ยินยอม นับตั้งแต่วันนี้พวกเราจะมีเวลาให้ทำความรู้จักกันมากขึ้น”

ฉู้อี้ “???”

นี่ลำดับก่อนหลังผิดเพี้ยนไปหน่อยไหม ทำให้ถึงกลายเป็นแต่งงาน ก่อนแล้วค่อยทำความรู้จักกันละ ไม่ใช่จะต้องทำความรู้จักกันก่อนแต่งงาน หรือเกรง ฉู้อี้อยากถกประเด็นนี้กับฉินอี้เหิง แต่เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่าย ไม่สะดวกเท่าไร

ทันทีที่จบบทสนทนาข้างต้น โทรศัพท์มือถือของฉินอี้เหิงดัง ดูท่าจะเป็นเสียงร้องเตือนจากแอปพลิเคชันอะไรสักอย่าง หรือไม่ก็อาจเป็นเสียงแจ้งเตือนจากข้อความ ฉินอี้เหิงปรายตามองแวบหนึ่งแล้วเก็บโทรศัพท์

“คุณฉู้อี้” ฉินอี้เหิงจัดเสื้อสูทตัวนอกก่อนลุกขึ้น “ผมมีธุระต่อ”

ฉู้อี้เองลุกยืนตาม

ฉินอี้เหิงดูนาฬิกาข้อมือ “ตอนนี้เป็นเวลาสิบโมงยี่สิบสามนาที ตอนบ่ายสามผมจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง ถึงตอนนั้นขอคำตอบจากคุณฉู้อี้ด้วยนะครับ เวลาคิดสี่ชั่วโมงครึ่งพอไหมครับ”

ฉู้อี้ตอบรับด้วยความมึนงง “พอครับ”

ฉินอี้เหิงกล่าว “ถ้าจะตอบตกลงก็รีบทวนคุณฉู้อี้เตรียมเอกสารให้ครบ ภายในช่วงบ่ายด้วยนะครับ เราจะได้ไปจดทะเบียนสมรสกันเลย”

ฉู้อี้ “จะ...จดทะเบียน...เร็วขนาดนี้เลยหรอครับ”

อีกฝ่ายอธิบาย “พรุ่งนี้ผมต้องไปทำงานนอกเมือง กลับมาอีกทีก็จันทร์หน้า”

ฉู้อี้ลองคำนวณ อีกฝ่ายต้องไปทำงานนอกเมืองทั้งหมดเจ็ดวัน เขา จึงถามต่อ “นั่นค่อยว่กันหลังคุณกลับมาไม่ได้หรอครับ”

ฉินอี้เหิงแสดงสีหน้าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง “ผมไม่ชอบค้างคาเรื่องราวที่สามารถจัดการได้ในเวลาสั้นๆ นะครับ”

คู่อีกถิ่นน้ำลาย อดทนอดกลั้นไม่ปรึภากร้องออกมาว่า นี่มันการ แต่งงานเชียวนะ

นี่! คือ! การแต่งงานเลยนะเว้ย!!!

คู่อี้ “โอเค ผมจะลองคิดดู”

ฉินอี่เหิงแย้มยิ้มจริงใจเป็นครั้งแรกของวัน “งั้น...แล้วเจอกันครับ”

คู่อี้ส่งฉินอี่เหิงถึงหน้าประตู พร้อมมองส่งอีกฝ่ายขึ้นรถและจากไป จนกระทั่งรถยนต์ของอีกฝ่ายหายไปจากครรลองสายตา เขาจึงกลับห้องทำงาน ของตัวเอง ฉินอี่เหิงนำเอกสารสำคัญกลับไปด้วย เหลือเพียงกระดาษ หนึ่งแผ่นบนโต๊ะน้ำชา

ส่วนกระดาษหนึ่งแผ่นนี้คืออะไรนะเธอ

คู่อี้เรียกมันว่า...เรซูเม่

ในนั้นมีประวัติตั้งแต่อนุบาลยันปัจจุบันของฉินอี่เหิง แถมยังมีรูป หนึ่งนิ้วที่หล่อไม่บันยะบันยังอีกหนึ่งใบ ด้านข้างเขียนไว้ว่าเพศชาย อายุ สามสิบปี ประธานบริษัทเพย์อวิ้นเน็ตเวิร์ก เรซูเม่ไม่ได้ละเอียดมากนัก แต่ก็อัดแน่นเต็มสองหน้ากระดาษ คู่อี้จิบชาคู่ขนมปังที่กินเหลือเมื่อครู่ พลังไล่สายตาอ่านกระดาษทั้งสองหน้าจนจบ

แต่งงาน?

บอกตามตรง คู่อี้หัวน้ไหวเล็กน้อย แต่พຽงนี้เขายังต้องไปนัดบอด ที่แม่หาให้ เดือนนี้เขานัดบอดสิบครั้งแล้ว ซึ่งสิบครั้งที่ผ่านมานี้ มีครั้งไหน บ้างที่คู่นัดบอดประเสริฐเท่าฉินอี่เหิง อีกฝ่ายทิ้งหล่อทิ้งรวย แถมยังเท่ อีกต่างหาก เป็นผู้ชายประเภทที่ใช้คำสรรเสริญยกยอได้หลายต่อหลายคำ เชียวนะ

ไม่หัวน้ไหวก็ให้มันรู้ไป

ไม่รู้ว่ฉินอี่เหิงไปตรวจสอบคู่อี้ัอย่างไร ถึงบอกว่าเขาเหมาะสมจะเป็น คู่แต่งงาน ฉินอี่เหิงต่างหากที่น่าจะเป็นบุคคลที่ไม่ว่ใครก็อยากครองคู่ด้วย ตลอดชีวิต คู่อี้นั่งเหม่อมองเรซูเม่ของอีกฝ่าย

เมื่อวานหลังปฏิเสธคู่ดูตัวเสร็จ แม่ของเขาก็เอาแต่ร้องให้ไว้วาย ผ่านสายโทรศัพท์ กล่าวว่าหากปีน้ยังไม่แต่งงานอีกก็ไม่ต้องกลับบ้านมาฉลอง

ตรุษจีนแล้ว

นี่มันบังเอิญซะจริง ว่าไหม...

เขายากรู้เหลือเกินว่าฉันอึ้งมีเหตุผลอะไรถึงอยากแต่งงาน ถึงจะบอกว่ามีแผนแต่งงานปีนี้ หรือคุณเหมาะสมมากบ้างละ แต่ดูจริงจังจนฉันอึ้งเกือบหลงเชื่ออยู่รอมร่อ หรือที่จริงอีกฝ่ายถูกหมอดูทักว่าต้องหาคนแซ่จู่มาแต่งงานด้วยเพื่อให้ธุรกิจการงานเจริญยิ่งขึ้น หรือว่าปีนี้เป็นปีขงเลยต้องแต่งงานเสริมดวงหรือเปล่า

หรือว่าเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ

เอ่อ...ไม่น่าใช่ ฉันก็ล้ารับประกันเลยว่าฉันอึ้งไม่ได้เสื่อมสมรรถภาพหรือ...หรือว่าฉันอึ้งถูกแม่โทรมาชมขูเหมือนกัน หากปีนี้ยังไม่แต่งงานก็ไม่ต้องกลับมาฉลองตรุษจีนที่บ้านอีก! ฮ่าๆ

เขาเตาไปเรื่อยเปื่อย ก่อนพลิกเรซูเม่ฉบับนี้กลับไปทีหน้าแรก ไหนๆก็กินขนมปังหมดแล้ว กินเรซูเม่ต่อเลยได้ไหมเนี่ย

บริษัทเพียววันเน็ตเวิร์ก...

ฉันอึ้งคลิกโทรศัพท์มือถือมาเสิร์ชชื่อบริษัทในช่องค้นหา หน้าเว็บปรากฏให้เห็นอย่างรวดเร็ว มีคำอธิบายบริษัทแห่งนี้ดูอยู่จริงด้วย บริษัทใหญ่ทีเดียวก่อตั้งขึ้นเมื่อหกปีก่อน โดยผู้ก่อตั้งคือฉันอึ้ง ข้อมูลหน้าเว็บไซต์น้อยเหมือนเรซูเม่ไม่มีผิด เลื่อนแค่สองทีก็หมดแล้ว ฉันอึ้งตั้งใจอ่านจนจบ จากนั้นก็ยกเรซูเม่ของฉันอึ้งขึ้นมาดู

อย่างกับฝันนะ อีกฝ่ายอยากแต่งงานกับเขาเนี่ยนะ

แต่เขาก็ยังอยากถามถึงเหตุผลก่อนอยู่ดี ฉันอึ้งล็อกหน้าจอโทรศัพท์ก่อนอ่านเรซูเม่ต่อ อ่านถึงข้อมูลมหาวิทยาลัยที่ฉันอึ้งเรียนก็ตั้งตัวขึ้นจากเก้าอี้ น่าเสียดายที่รอบกายไร้ผู้คน เขาจึงแบ่งปันข้อมูลนี้กับใครไม่ได้

ฉันอึ้งอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับเขาเลย เป็นรุ่นพี่คณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ที่โตกว่าเขาสี่รุ่น ฉันอึ้งเงยหน้า พยายามคิดหาเบาะแสของคนคนนี้ในสมอง แต่ผลลัพธ์ก็ว่างเปล่าเหมือนกับตอนเช้าวันนี้ที่พยายามคิดว่าเคยเจอฉันอึ้งหรือไม่

โอเค สมัยมหาวิทยาลัยน่าจะไม่เคยเจอกันมาก่อน แต่บังเอิญเรียน

ที่เดียวกันเท่านั้น

หลังอ่านต่ออีกสองบรรทัด ชูอี้ยังไม่วางใจ จึงนำโทรศัพท์ออกมา อีกรอบ พร้อมเลื่อนหาวีแชต¹ ของรุ่นพี่สมัยเรียน รุ่นพี่คนนี้ก็อยู่คณะ วิศวกรรมคอมพิวเตอร์เหมือนกัน ชื่อจ้าวเย่า โทกว่าเขาสองรุ่น และเคย ทำงานในสถานศึกษาด้วยกัน ความล้มพันธุ์นับว่าไม่เลว เดือนที่แล้ว รุ่นพี่ยังมาจ้างเขาดีไซน์โลโก้อยู่เลย

ชูอี้ : [รุ่นพี่ ว่างปะ]

ชูอี้ : [ถามไฉนหน่อยสิ]

ชูอี้ : [พี่รู้จักฉันอี่เหิงใหม่]

ชูอี้รู้ว่ารุ่นพี่คนนี้ทำธุรกิจส่วนตัวเลยค่อนข้างว่าง ผ่านไปไม่ทันถึง สามสิบวินาที อีกฝ่ายก็ตอบข้อความกลับมาตามคาด

จ้าวเย่า : [ฉันอี่เหิง?]

จ้าวเย่า : [รุ่นพี่ของฉันคนนั้นนะนะ]

ชูอี้ : [ใช่]

จ้าวเย่า : [เขาทำไมเธอ]

จ้าวเย่า : [ฉันรู้จักเขา แต่เขาไม่รู้จักฉันอะ]

ชูอี้ : [เขาเป็นคนยังไงเธอ]

จ้าวเย่า : [ดอกไม้อันสูงส่ง สง่างาม และเย็นชา เข้าถึงยากมาก]

จ้าวเย่า : [แต่ก็เก่งจริง ตอนนี่ตั้งบริษัทเองแล้วนี่ เห็นว่าไปได้ไม่เลว ชื่อเจ้าตัวยังแขวนอยู่บนผนังคณะอยู่เลย]

จ้าวเย่า : [นายถามถึงเขาไปทำไม]

ชูอี้ชะงัก เขาคงบอกรุ่นพี่ไม่ได้ว่ากำลังจะจดทะเบียนสมรสกับคนคนนี้

¹โปรแกรมหรือแอปพลิเคชันส่งข้อความแชตของจีน

ฉู้ : [บ้งเอิญเจอเขาพอดี พอเห็นว่าเป็นรุ่นพี่เลยมาถามพี่ดู]

ฉู้ : [ไม่มีอะไรหรอก]

จ้าวเย่าไม่ได้ถามต่อ กล่าวแค่ว่าไว้ว่างๆ ค่อยนัดกินข้าวกัน บทสนทนาจบเท่านี้ ฉู้ว่างโทรศัพท์แล้วศึกษาเรซูเม่ต่อ แต่ก็แค่สองหน้า ไม่ว่าจะศึกษาอย่างไรก็ไม่ได้อะไรเพิ่มเติมแล้ว ฉินอี้เหิงลั่นว่จ้าวเย่าจะกลับมาตอนบ่ายสาม เขาคิดว่าผู้ชายคนนั้นคงไม่ค่อยชอบคนอึดอาดยี้ดอาดลั๊กเท่าไร อย่างนั้นเขาก็ไม่ควรซักซ้ำเช่นกัน

หลังกินอาหารมือเที่ยงเสร็จ ฉู้ก็ขับรถกลับบ้าน เขาแอบหยิบทะเบียนบ้านจากห้องของแม่ จากนั้นก็ใช้เวลาที่เหลือรอฉินอี้เหิง

ยั้งเวลาใกล้ถึงบ่ายสาม ฉู้ยั้งตื่นเต้น เขาตื่นเต้นถึงขั้นไม่มีกะจิตกะใจหยอกล้อกับลูกน้อง ได้แต่หลบไปอยู่ในห้องทำงานส่วนตัวเพียงลำพัง

ไม่นานนักโทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงปลุกตามที่ตั้งเวลาไว้ตอนบ่ายสองห้าสิบเก้านาที

ฉู้ปล้นตื่นตระหนก มือควานหาทะเบียนบ้าน จากนั้นค่อยควานหาบัตรประชาชนอีกที ก่อนจะผุดลุกผุดนั่งแล้วเดินไปเปิดประตูห้องทำงาน แต่ก็ปิดประตูแล้วกลับไปนั่งรอบนโซฟาเหมือนเดิม

เสียงรถยนต์ดังขึ้นจากด้านนอกสตูดิโอ ฉู้ยั้งเสียงความเคลื่อนไหวอย่างใจจดใจจ่อ ถนนหนทางในช่วงเวลาบ่ายสามโมงมีผู้คนกับรถยนต์บางตา ฉะนั้นเสียงปิดประตูจึงได้ยินชัดเป็นพิเศษ

เขาตื่นเต้นจนเหงื่อชุ่มฝ่ามือไปหมด

“สวัสดีครับ คุณฉู้ใช่ไหม”

ฉู้ได้ยินเสียงของฉินอี้เหิง น้ำเสียงทุ้มต่ำพิชชาติใจระมัด

เสี่ยวจ่านตอบอีกฝ่าย “บอสอยู่ในห้องทำงานครับผม”

จากนั้นพนักงานหนุ่มก็เดินนำฉินอี้เหิงมาที่ห้องทำงานก่อนเคาะประตูแล้วเปิดเข้ามา เสี่ยวจ่านที่อยู่ด้านหน้าชายหนุ่มอีกคนแสดงสีหน้าหยอกล้อก่อนพูดกับเขา “ลูกพี่ คุณผู้ชายเมื่อเข้ามาหาเนาะ”

พุดจบเสี่ยวจ่านก็ปิดประตูให้อย่างรู้งาน ในห้องทำงานจึงเหลือเพียง

ฉู้อกับฉินอี่เหิง แต่บรรายากศตอนนี่ดีกว่าเมื่อเข้าลิบลับ เพราะตอนเข้าฉู้อี้ยังจับตันชนปลายอะไรไม่ถูก ทว่าตอนนี้กลับตื่นตื่นจนหัวใจแทบทะลุออกมา อยู่รอมร่อ

เขาส่งยิ้มให้ฉินอี่เหิง “สวัสดีครับ” แล้วยื่นมือออกไปโดยอัตโนมัติ ก่อนฉูกคิดขึ้นได้ว่า เหมือนฉินอี่เหิงจะไม่ชอบให้ถูกเนื้อต้องตัวเท่าไร จึงดึงมือกลับอย่างซัดเขิน

ฉินอี่เหิงก็เอ่ยทักทาย “สวัสดีครับ” ก่อนจะตรงเข้าประเด็นหันที่ “ตัดสินใจได้หรือยังครับ”

ฉู้อี้พยักหน้า “ได้แล้ว ผมตกลงครับ”

ฉินอี่เหิงไม่แปลกใจเลยสักนิด รวากับรื้ออยู่แล้วว่าคำตอบจะเป็นแบบนี้ เขาพยักหน้ารับเล็กน้อยก่อนผายมือเป็นการเชื้อเชิญ “ไปกันเถอะ”

เรื่องราวต่อจากนั้น ฉู้อี้คล้ายอยู่ในสภาพกึ่งหลับกึ่งตื่น เขาสวมเสื้อสูทเพื่อไปจดทะเบียนสมรสโดยเฉพาะ ทั้งยังถ่ายรูปคู่ ทำสำเนาทะเบียนสมรส เอะคำลัศตย์สาบาน และประทับตราให้สมบูรณ์ในท้ายที่สุด

พอออกจากสำนักงานเขต ฉู้อี้ก็เงยหน้ามองท้องฟ้าด้วยสายตาเลื่อนลอย ก่อนหันมองสามีตามกฎหมายที่ยืนห่างออกไปครึ่งเมตรกว่า ๆ จากนั้นก็เข้าสู่วงค์อีกครึ่ง เมื่อครู่เขาถามฉินอี่เหิงว่าต่อจากนี้ควรทำอะไรต่อ อีกฝ่ายตอบอะไรกลับมานะ

“ผมมีธุระที่บริษัทต่อ คุณฉู้อี้เชิญตามสะดวกเลยครับ”

ดูท่าคงหาเวลาวางออกมาจดทะเบียนสมรสกับฉู้อี้จริง ๆ หลังออกจากประตู ฉินอี่เหิงก็ถามว่าต้องการให้ไปสถานที่สตูดิโอหรือเปล่า แต่พอเขาปฏิเสธอย่างเกรงอกเกรงใจ ฉินอี่เหิงจึงจากไปทั้งอย่างนั้น

เขาแต่งงานกับสามีเลือดเย็นประเภทไหนกันนะ

ฉู้อี้มองส่งรถยนต์ที่อีกฝ่ายเพิ่งขับออกไป ในมือถือทะเบียนสมรสอย่างเก้ ๆ กัง ๆ กว่าจะดึงสติกลับมาได้ก็ผ่านไปหลายวินาทีแล้ว

พ่อตัวดี เขาไม่มีวิธีติดต่อฉินอี่เหิงเลยสักทาง

นี่มัน...จะซิลเกินไปแล้วหรือเปล่า



ด้วยสถานการณ์ จุกละทุกในยามบ่าย ชูอี้จึงเหลืองานที่ยังไม่ได้ทำอีก เป็นกองพะเนิน

หลังกลับจากสำนักงานเขต ชูอี้ก็ปรับสภาพอารมณ์ของตัวเอง ก่อนเร่งมือปั่นแต่ละงานที่ต้องเสร็จภายในวันนี้ จวบจนพระอาทิตย์ลับ ท้องฟ้ามืดสนิท เขาถึงทำงานเหล่านี้เสร็จและได้ออกจากห้องทำงาน ก่อนจะเห็นว่า ลูกน้องทั้งสองคนยังนั่งออกแบบโปสเตอร์กันอยู่

“กินข้าวกันรึยัง” ชูอี้ลากเก้าอี้มานั่งตรงกลางระหว่างพวกเขา ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา

แล้วก็ได้ยินทั้งสองคนตอบตามคาดว่า “ยังไม่ได้กินเลย”

ตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง พวกเขาทำงานกันแบบนี้เป็นกิจวัตรไปแล้ว ชูอี้สั่งอาหารให้ตัวเองและให้เสิร์ฟจานกับจางหรงหรงด้วย เพียงครึ่งชั่วโมงอาหารก็มาถึง ชูอี้ช่วยจัดวางตะเกียบ แล้วพวกเขาก็นั่งในมุมพักผ่อน

“ลูกพี่ วันนี้มีธุระอะไรหะอ ทำไมจู้ๆก็ใส่สูทล่ะ” เสี่ยวจ่านดึงเก้าอี้มานั่งพลาถาม

ชูอี้ส่งยิ้มแห้งๆกลับไป อย่างไม่ไพล่ประโยคที่ว่า “วันนี้ไปแต่งงานมา” ไม่ออก

ยังไม่ทันรอให้เขาตอบ จางหรงหรงก็ยิ้มพลาถามขึ้น “ลูกพี่ วันนี้

ไปนัดบอดกับคุณผู้ชายคนนั้นมาใช้ใหม่”

ทุกคนรู้ว่าช่วงนี้คู่อี้มีนัดบอดเป็นว่าเล่น ดังนั้นเขาจึงตอบรับคำไปส่งๆ จางหรงหรงกระตือรือร้นมากขึ้น “ที่แท้ก็นัดบอดนี่เอง ฉันก็นึกว่าเป็นแขกของลูกพี่ชะเอ็ก ให้ตายเถอะ เขาหล่อจัง ทำไมคนหล่อแบบนี้ยังต้องมานัดบอดอีกนะ”

เสี่ยวจ่านตอบกลับด้วยท่าที่นิ่งเฉย “ลูกพี่ของเราก็หล่อยังต้องไปนัดบอดเลย เธอไม่เข้าใจหรอก นับวันมาตรฐานของคนโสดยิ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ”

“ก็จริงๆ” จางหรงหรงหัวเราะ “ลูกพี่คะ คนนี้มีโอกาสใหม่ พวกพี่ยืนคู่กันแล้วดูเหมาะสมมากเลย”

คู่อี้ยังคงหัวเราะเสียงแห้ง *คุณคนนี้ได้มีแค่โอกาส เรียกได้ว่าจืดทงเบี่ยนสมรสกันแล้วด้วยซ้ำ*

“พวกเธอยังเหลืออีกงานนะ” คู่อี้เบี่ยงประเด็นด้วยการหันมาถามอย่างเอาใจใส่แทน

หรงหรงกลืนข้าวลงคอ “ฉันเหลืออีกหนึ่ง แต่ลูกค้าคนนี้น่ารำคาญชะมัด นี่ก็ไม่เอา นั่นก็ไม่พอใจ”

เสี่ยวจ่านหัวเราะเล็กน้อย “งานผมใกล้เสร็จละ เตียวเธออยู่ทำที่สตูดิโอคนเดียวแล้วกัน”

หรงหรงหันไปมองคู่อี้ด้วยสีหน้าหดหู “ลูกพี่”

คู่อี้หัวเราะ “เตียวฉันอยู่เป็นเพื่อนเธอเอง”

หรงหรงจึงยิ้มออก “ลูกพี่ดีที่สุดเลย”

หลังกินข้าวเสร็จ คู่อี้ก็นั่งดูประวัติแซตระหว่างจางหรงหรงกับลูกค้าหนึ่งรอบ ก่อนจะช่วยเธอปรับแก้รายละเอียดของโปสเตอร์อีกเล็กน้อย แล้วปิดงานนั้นได้อย่างรวดเร็ว

เมื่องานเสร็จสิ้น หรงหรงแทบจะขอบคุณทั้งน้ำตา “ลูกพี่เป็นคนดีที่สุดในโลกนี้เลย” จากนั้นก็ขึ้นรถแฟนหนุ่มไปโดยไม่เหลียวหลังกลับมาอีก

คู่อี้ปิดไฟ ดึงประตูเหล็กม้วนลง ก่อนไปขึ้นรถเตรียมจะกลับบ้าน เขาเพิ่งสตาร์ทรถ โทรศัพท์ก็ส่งเสียงดัง คู่อี้หยิบมาดูก็พบว่าเบอร์ที่ไม่ได้ระบุชื่อ

“สวัสดีครับ” จูอี้รับสายอย่างสุภาพ

“สวัสดีครับ”

จูอี้ชะงัก เสียงปลายสายคุ้งหูไม่น้อย

จูอี้ “คุณจีน?”

“ผมเอง” จีนอ๋อเหิงกล่าว “คืนนี้ว่างไหมครับ ออกมากินข้าวกัน”

จูอี้ยิ้มจนจะเรอออกมาอยู่แล้ว แต่ยังตอบรับกลับไป “โอเคครับ”

อีกด้านหนึ่ง หลังจากจีนอ๋อเหิงกดวางสาย สวีจิ้งจึงเป็นผู้ช่วยของเขากี่รีบยื่นเอกสารให้หนึ่งชุด เขาเพิ่งกลับมาจากทริปธุรกิจเมื่อเช้า และเพิ่งได้รู้เมื่อตอนเย็นว่าเจ้านายแต่งงานแล้ว

แถมยังเป็นการแต่งงานแบบสายฟ้าแลบด้วย

สวีจิ้งรู้จักคุณผู้หญิงนี้ ชายหนุ่มเป็นคู่นอนคืนหนึ่งของเจ้านายเมื่อเดือนก่อนนี่เอง วันต่อมาก็พานี้แหละที่ไปตามล้างตามเช็ดเรื่องราวที่ท่านประธานทิ้งไว้ แน่นอนว่าตอนนั้นเขาซ็อกสุดๆ จีนอ๋อเหิงเนี่ยนะจะมีวันไนต์สแตนดัดกับคนอื่น

แต่ทุกอย่างอยู่ในสายตาของเขามาตลอด เลยรู้ว่าจีนอ๋อเหิงเป็นคนเข้าถึงยากแค่ไหน ทั้งยังไม่สนใจเรื่องความรัก เรื่องนี้จึงทำให้เขารู้สึกเหลือเชื่อทุกครั้งทีนึกถึง

ทว่าสองวันต่อมา จูอี้จีนอ๋อเหิงก็สั่งให้ตรวจสอบจูอี้คนนี้ หลังจากนั้นอีกสัปดาห์ อยู่ดีไม่ว่าดีจีนอ๋อเหิงก็คุยเรื่องจูอี้กับเขา แน่นอนว่าไม่ได้คุยอะไรกันมากมายนักเพราะอยู่ในระหว่างการตรวจสอบจูอี้ เขาจึงพอจะเข้าใจเจ้านายอยู่บ้าง

จีนอ๋อเหิงถามสวีจิ้งว่า “คุณว่าคนคนนี้เป็นยังไง?”

สวีจิ้งตอบตามข้อมูลที่มีในมือด้วยความเป็นกลาง “ไม่เลวครับ”

ไม่มีประวัติเสียหาย เป็นนักเรียนดีเด่นมาตลอด มีหน้าซำยังสอบติดมหาวิทยาลัยที่จีนอ๋อเหิงเรียน พร้อมคว้าวิทยานิพนธ์ดีเด่น หลังเรียนจบก็เปิดสตูดิโอของตัวเอง ประวัติในด้านความรักเป็นศูนย์ ที่สำคัญหน้าตา ยังหล่อเหลาเอการ

หลังฉินอี่เหิงได้ยื่นคำตอบเช่นนั้นก็ส่งเสียงรับคำหนดเดียวเท่านั้น
สวีจิ้งนึกว่าจะไม่มีเรื่องราวต่อจากนั้นแล้ว คาดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องราว
ใหญ่โตในเวลาต่อมา แต่เมื่อเย็นตอนที่เขาเห็นทะเบียนสมรสบนโต๊ะทำงาน
ของฉินอี่เหิงโดยมีคู่สมรสคือฉู้อี้จิ้งซ็อกไปเลย

“จุดนี้ผิดไปหน่อย คุณไปแก้มาที่ แล้วก็ตรงนี้กับส่วนนี้ต้องแก้ทั้งหมด”
ฉินอี่เหิงกล่าวพลาถส่งแท็บเล็ตคืนให้สวีจิ้ง

สวีจิ้งพยักหน้าตอบรับอย่างตั้งใจพร้อมระบุจุดที่ต้องแก้ไขไว้

“ประธานฉินครับ” สวีจิ้งเก็บแท็บเล็ตใส่กระเป๋าพลาถถาม “ต้อง
จัดเตรียมอะไรให้ทางด้านคุณฉู้อี้จิ้งไหมครับ”

ฉินอี่เหิงเบิกตาเล็กน้อย “ต้องเตรียมอะไรด้วยเหรอ”

สวีจิ้งเลียริมฝีปาก “วันนี้คุณกับคุณฉู้อี้จิ้งแต่งงานกัน คุณกับเขา...”

สิ่งที่สวีจิ้งอยากถามมีมากเกินไปจริงๆ เขาครุ่นคิดก่อนถาม “ต้องหา
คนมาขนย้ายข้าวของคุณฉู้อี้จิ้งเข้าบ้านคุณไหมครับ”

“ให้มาอยู่ด้วยกันนั่นแหละ” น้ำเสียงของฉินอี่เหิงแฝงความคลางแคลงใจ
เหงื่อแทบจะไหลท่วมแผ่นหลังสวีจิ้ง ฟังจากน้ำเสียงของเจ้านาย
พนันได้เลยว่าอีกฝ่ายไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน

“อืม ก็ควรต้องอยู่ด้วยกันนั่นแหละ” ฉินอี่เหิงพูดเสียงราบเรียบ
ราวกับกำลังโน้มน้ำหนักตนเองต่อ “ฉันกับเขาเป็นคู่สมรสกันตามกฎหมายแล้ว
นี่นะ”

สีหน้าสวีจิ้งเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม ในใจนึกสงสัยว่าคุณฉู้อี้จิ้ง
เล็กน้อย จนเขาหลุดปากโพล่งถาม “ประธานฉิน คุณชอบคุณฉู้อี้จิ้งหรือเปล่า
ครับ”

ฉินอี่เหิงมีท่าทีดูเหนียวล้าอย่างมาก ดวงตาคู่นั้นปิดลงอย่างเชื่องช้า
ก่อนจะตอบด้วยความไม่ใส่ใจ คล้ายกำลังประชดประชัน “จะให้ชอบอะไรล่ะ”

สวีจิ้งลอบกลืนน้ำลาย

เขาว่าแล้วเชียว ั้งการแต่งงานครั้งนี้คงเกิดขึ้นเพราะความเลินเล่อ
ในคืนนั้น ประจวบกับเจ้านายของเขาเป็นคนมีความรับผิดชอบคนหนึ่ง
ก็เท่านั้น

สี่จึงจัดการจากร้านอาหาร หลังจากนั้นก็เปิดประตูส่งฉินอี่เหิง แล้วก็กลับไปสาละวกับงานของตัวเองต่อ

ฉินอี่เหิงเก็บโทรศัพท์มือถือขณะที่เดินเข้าห้องอาหารส่วนตัวตามที่จองไว้ ส่วนฉู้อี่มารออยู่ก่อนแล้ว

อาหารมื้อนี้สี่จึงเป็นคนเสนอ ผู้ช่วยหนุ่มกล่าวว่า “คืนนี้ท่านประธานฉินไม่มีกำหนดการอื่นแล้ว แคมคุณเพิ่งแต่งงานใหม่ ผมคิดว่าคุณน่าจะไปกินข้าวกับคุณฉู้อี่สักมื้อนะครับ”

ฉินอี่เหิงได้ยินก็ขบคิดก่อนตอบตกลง เขา รู้สึกว่าข้อเสนอนี้ไม่เลวนัก หลังผ่านเรื่องใหญ่โตมา ย่อมต้องรับประทานอาหารร่วมกันทั้งนั้น การแต่งงานนับว่าเป็นเรื่องใหญ่ในสายตาเขา เพราะฉะนั้นการกินข้าวกับฉู้อี่ถือเป็นสิ่งที่ควรทำ

ทั้งสองเริ่มกินอาหารร่วมกัน ตลอดมื้ออาหารไม่มีใครปรึกษาพูด ฉู้อี่ไม่รู้จักพูดอะไรดี เขาไม่รู้จักฉินอี่เหิงสักนิด เลยไม่รู้ว่าจะชวนคุยเรื่องอะไร ส่วนฉินอี่เหิงก็ไม่อยากพูดก็เท่านั้น

หลังกินข้าวเสร็จ ฉินอี่เหิงก็พูดขึ้น “ผมมีข้อเสนออย่างหนึ่ง”

ฉู้อี่รีบยัดตัวตรงนั่งฟัง “เชิญท่านว่ามาเลยครับ”

ฉินอี่เหิงชะงัก คิ้วเรียวขมวดมุ่นเล็กน้อย “ก่อนจะพูด ผมต้องขอให้คุณแก้สรรพนามที่เรียกผมก่อน”

ฉู้อี่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน “อะไรนะครับ”

“ผมเป็นสามีของคุณ คุณไม่ควรเรียกผมว่าท่าน” ฉินอี่เหิงเอ่ย

“อ๊ะ” ฉู้อี่รีบขอโทษขอโพย “โทษที่ครับ ดิฉันนิสัยจากตอนทำงานนะ”

ฉินอี่เหิงไม่ใส่ใจเท่าไร “เอาละ สิ่งที่ผมจะเสนอคือ พวกเราควรย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

“หา?” ชายหนุ่มมึนงง

ฉินอี่เหิงอธิบาย “เป็นคู่สมรสตามกฎหมายก็ต้องอาศัยอยู่ร่วมกันสิ”

ฉู้อี่ทำความเข้าใจก่อนพยักหน้า “โอเคครับ”

แน่นอนเขาเคยคิดเรื่องนี้เหมือนกัน พวกเขาไม่ได้เซ็นสัญญาแต่งงาน

กันหลอกๆ ลักหน้อย การอาศัยอยู่ด้วยกันยอมเป็นเรื่องธรรมดา

แต่วิธีพูดของฉืออี่เหิงนี่ออกจะ... ฝืนไปหน่อยมั้ง ‘ข้อเสนอ’ นั้นหรือ

‘พวกเราควรย้ายมาอยู่ด้วยกัน’ เนี่ยละ

ฉืออี่ไม่รู้ว่าจะควรหัวเราะหรือร้องไห้ดี

ทำไมต้องทำให้ประโยคคำถามง่าย ๆ อย่าง ‘คุณย้ายมาอยู่บ้านผม
ได้ไหม’ คุณเป็นทางการขนาดนั้นด้วย

“ผมทราบว่าคุณฉืออี่มีบ้านอยู่หลังหนึ่ง” ฉืออี่เหิงพูดต่อ “แต่เมื่อ
คำนึงถึงพื้นที่ของบ้านหลังนั้นแล้ว ผมขอเสนอให้เรามาใช้ชีวิตร่วมกันใน
บ้านที่ผมอยู่ตอนนี้... ได้ไหมครับ” ฉืออี่เหิงถาม

ฉืออี่พยักหน้าตอบ “ได้ครับ”

ฉืออี่เหิงส่งเสียงอึมรับคำ “ถ้าหากสะดวก คุณมาคืนนี้เลยดีกว่า
แยกกันอยู่ตั้งแต่แต่งงานวันแรกฟังดูไม่ค่อยเหมาะสมสักเท่าไร”

ฉืออี่เหิงคิดภาพการอยู่ร่วมกันของคุณ่แต่งงานใหม่อย่างราบรื่นไว้
เสร็จสรรพ “พรุ่งนี้ผมต้องไปทำงานนอกเมือง คุณค่อยๆ ย้ายข้าวของอื่น
มาก็ได้ แต่คุณต้องจัดการทุกอย่างให้เสร็จเรียบร้อยก่อนผมกลับ ข้าวของ
ส่วนตัววางที่ห้องนอนได้เลย ผมจะเว้นที่ว่างไว้ให้คุณ”

ฉืออี่เหมือนกำลังรับการบ้านอย่างไรอย่างนั้น เขาได้แต่พยักหน้าอย่าง
เชื่อง “โอเค”

“ปกติแล้วงานผมยุ่งมาก คงไม่มีเวลาบริหารความสัมพันธ์ชีวิตคู่
กับคุณมากเท่าไร” ฉืออี่เหิงเอ่ย

ฉืออี่ยิ้มแห้ง เหมือนเขาจะเริ่มชินชากับวิธีการพูดของอีกฝ่ายแล้ว
“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ยุ่งอยู่บ่อยๆ เหมือนกัน”

อีกฝ่ายกล่าวต่อ “ในความสัมพันธ์นี้ ไม่ว่าคุณต้องการอะไรก็ขอผมได้
ผมจะพยายามทำตามที่คุณขออย่างเต็มที่”

“ครับ” ฉืออี่ใคร่ครวญหลังตอบ ก่อนเสริมอีกคำ “คุณก็เช่นกัน”

ฉืออี่เหิงรับคำ “นอกจากนี้พวกเราทำงานกันคนละสาย หวังว่าจะไม่
รบกวนกันและกันด้วยนะครับ”

ฉืออี่พยักหน้าหงึกๆ “ไม่หรอกครับ ผมจะไม่รบกวนการทำงานของ

ท่าน...เอ่อ ของคุณหรอก”

“ดีครับ”

อนาคตคงสดใสเพราะเขาได้คู่สมรสที่ให้ความเคารพซึ่งกันและกัน
ฉันอึ้งฟังพ้อใจเป็นอย่างมาก



คู่อีมีบ้านหลังหนึ่ง อยู่ในเมือง A แต่ก็ใช่นอพัรตเมนต์สำหรับอยู่คนเดียวเท่านั้น

หลังเปิดสตูดิโอได้สองปี ชีวิตของเขาก็ไม่ต้องกังวลเรื่องอาหารการกินกับข้าวของเครื่องใช้อีก ปีถัดมาจึงซื้อพัรตเมนต์และอีกปีต่อมา ก็ซื้อรถ เมื่อเทียบกับเพื่อนที่จับรุ่นเดียวกัน แทบเรียกได้ว่าได้ดิบได้ดีที่สุด

ส่วนทางด้านความสัมพันธ์ ด้วยความที่เขาค่อนข้างมีมนุษยสัมพันธ์ดี ดังนั้นไม่ใช่แค่แม่ของเขาเท่านั้นที่ชอบมาแนะนำคู่อีให้บ่อยครั้ง เพื่อนแทบทั้งหมดก็ทำแบบนี้ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม แต่เมื่อไรที่พวกเขาเจอคนที่เหมาะสมก็จะนึกถึงเพื่อนร่วมชั้นอย่างคู่อีเป็นคนแรกเสมอ

คู่อีก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะเหตุใด เวลาเขาคบหาใครเป็นเพื่อนก็ไม่มีปัญหาอยู่หรอก ทว่าพอคิดว่าจะต้องคบเป็นคู่อี หลังดูใจแล้วต้องแต่งงาน เขามักเกิดความรู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามยังขาดตกบกพร่องบางเรื่องอยู่เสมอ ในช่วงที่แค่อายุกันยังมีคนที่เขาให้ผ่านแค่มาก็คน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกลิ่นอายชายแท้ยามพบเจอกันตอนเด็ด คู่อีอึดอัดใจจนได้แต่หัวเราะเหะๆ ใส่เท่านั้น

แม้อยู่บนเลขาว่าเขาสเป็กสูง ทุกครั้งหลังจบนัดบอดอีกฝ่ายมักพึงพอใจในตัวเขามาก กลับกลายเป็นตัวเขาที่เป็นฝ่ายไม่พอใจ ทำเอาแม่ร้อนใจยิ่งกว่าเดิม ฉะนั้นทุกครั้งหลังจบการนัดบอดจึงต้องถูกแม่บ่นยับอยู่เสมอ

มีบางครั้งเหมือนกันที่เขาลองใคร่ครวญว่าตัวเองสเป็กสูงเกินไปจริง

หรือเปล่า

ที่จริงคงเพราะเขาไม่ได้รีบร้อนเรื่องแต่งงานเท่าไร ไม่ได้อยากแต่งงานขนาดนั้น ทว่าสภาพแวดล้อมกลับไม่เอื้ออำนวยให้เขาใจเย็นนี้สิ แม่เร่งน้ำเร่ง ยายก็เร่ง เพื่อนสมัยเรียนแต่ละคนก็เอาแต่ร่อนการ์ดเชิญให้ไปร่วมงานแต่งงาน ลูกของเพื่อนบางคนเริ่มเข้าเรียนอนุบาลแล้วด้วยซ้ำ ดูเหมือนเขากลายเป็นคนทำเรื่องผิดพลาดซะอย่างนั้น

หลายปีก่อน หลังการสมรสเท่าเทียมถูกกฎหมายได้ไม่กี่วัน เขาก็เปิดเผยกับทางบ้านว่าเป็นเกย์ ไม่มีความสนใจในตัวผู้หญิงสักนิด วันหนึ่งก็เลิกแนะนำแฟนสาวให้ได้แล้ว

เขาหลงนึกว่าหลังสารภาพออกไป เรื่องนัดบอดจะเพลาลง คาดไม่ถึงว่าแม่จะเสียใจแค่ไหนก็วันนั้นก็ใจรับได้ซะอย่างนั้น จากนั้นก็เริ่มหาผู้ชายให้เขาทันที ที่ตกลงร้ายกว่านั้นคือแม่หาผู้ชายมาได้เป็นฝูงราวกับอยากตามกระแส ช่วงนั้นคู่อีต้องออกไปนัดบอดจนแทบเอาเจียนเลขที่เดียว

จะนั้นการที่คู่อีแต่งงานกับฉินอี่เหิงจะเรียกว่าว้าวมาก็ได้ แถมยังเกิดความรู้สึกอยากส่งการบ้านให้ทางบ้านรับรู้ขอบกล

ไม่รู้ว่ฉินอี่เหิงรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับตัวเขาบ้าง แต่บอกได้เลยว่าเขาไม่รู้จักอีกฝ่ายสักนิด สิ่งที่มีเพียงเรซูเม่สองหน้าที่เนื้อหาอัดแน่น ทว่าความจริงแล้วเหมือนไม่รู้อะไรเลยอยู่ดี

หลังจบบื้ออาหาร คู่อีบอกอีกฝ่ายว่าเขาเอาธมา ฉินอี่เหิงจึงไม่โทร. เรียกคนขับรถให้มารับ ทั้งคู่เดินไปยังลานจอดรถด้วยกันแล้วหยุดที่ข้างรถของคู่อี ชายหนุ่มปลดล็อกรถ สายตากลออกไปมาก่อนชำเลืองมองฉินอี่เหิงอีกฝ่ายขับรถหรูขนาดนั้น ไม่รู้จะรังเกียจรถคันนี้ของคู่อีหรือเปล่า ยังดีที่ฉินอี่เหิงไม่ได้รังเกียจ สีหน้าเขายังคงเรียบเฉยเหมือนเดิม

คู่อีเปิดประตูฝั่งคนขับ ยังไม่ทันได้เข้าไปนั่งก็นึกถึงภาพที่คนขับรถของฉินอี่เหิงเปิดประตูรถให้อีกฝ่าย เขาจึงรีบยื่นตัวตรงทันที ในใจคิดว่าควรเปิดประตูให้ฉินอี่เหิงด้วยหรือไม่

ส่วนฉินอี่เหิงก็เดินไปเปิดประตูที่นั่งด้านหลังด้วยตัวเอง แต่แทนที่จะขึ้นไปนั่ง กลับชะงักและปิดประตูลงอีกครั้ง

คู่อ้มองอีกฝ่ายก้าวขาเรียวยาวมาเปิดประตูที่นั่งข้างคนขับก่อนขึ้นรถจู่ๆ เขาก็ใจเต้นเล็กน้อย แม้ฉินอี่เหิงจะยื่นขาไปหน่อย แต่มีมารยาทมากทีเดียว แค่นั่งเบาะหลังและไม่มองเขาเป็นคนขับรถก็ได้คะแนนเพิ่มแล้ว

เขานึกถึงบทสนทนาระหว่างตัวเองกับฉินอี่เหิงทั้งหมดในวันนี้ จะว่ายื่นขาก็ยื่นขา ถึงอย่างนั้นคำพูดคำจาของฉินอี่เหิงก็ไม่ได้อำนาจให้ฉินอี่เหิงทำอะไรได้ ทำให้เขารู้สึกต่ำต้อยกว่าอีกฝ่าย ด้วยเหตุนี้เขาจึงสรุปว่าชีวิตวันหน้าคงไม่แล้ว

“ผมต้องกลับบ้านก่อนรอบหนึ่ง ไปเอาของแล้วค่อยไปบ้านคุณได้ไหมครับ” คู่อัดเข็มขัดพลาถถามความเห็นจากฉินอี่เหิง

คนข้างกายตอบทันที “ได้” จากนั้นก็เสริมอีกคำ “บ้านของเรา”

คู่อ้อย่างกระอักกระอ่วน “โทษทีครับ ใช่แล้ว บ้านของเรา”

โอเค คู่อัยำกับตัวเองว่าฉินอี่เหิงเป็นคนที่บริหารชีวิตแต่งงานด้วยความจริงจัง เขาต้องเรียนรู้และค้นคว้าให้ได้

ฉินอี่เหิงรูปร่างสูงใหญ่ รถของคู่อี้เคยรับส่งคนไม่น้อย แต่ไม่เคยมีใครที่นั่งแล้วทำให้พื้นที่ดูคับแคบเหมือนอีกฝ่ายเลยสักคน มีน่าละ รถของฉินอี่เหิงถึงใหญ่ขนาดนั้น อีกฝ่ายน่าจะยึดขาในที่นั่งข้างคู่อี้ไม่ได้ด้วยซ้ำขนาดแค่มอง คู่อี้ยังรู้สึกแย่ วันหลังให้เจ้าตัวเรียกคนขับรถมารับเองก็แล้วกัน

ใช้เวลาไม่นานนักรถยนต์ก็เคลื่อนตัวมาถึงลานจอดรถใต้ดินย่านชุมชนที่คู่อี้พักอาศัย ชายหนุ่มลงจากรถโดยมีฉินอี่เหิงตามลงมาด้วย ทั้งสองขึ้นลิฟต์ไปชั้นบนด้วยกัน คู่อี้เหมือนจะเริ่มชินกับความเงียบที่ชวนกระอักกระอ่วนแบบนี้แล้ว

พวกเขาถึงชั้นสิบหกอย่างรวดเร็ว คู่อี้ให้ฉินอี่เหิงออกจากลิฟต์ก่อน ส่วนตัวเองก็ก้าวตามไปติดๆ ตลอดทั้งทางเดินที่ไฟสว่างโดยอัตโนมัติมีเสียงสะท้อนเมื่อรองเท้าหนังกระทบกับพื้น

คู่อี้ควักกุญแจออกมาก่อนไขประตูห้อง อพาร์ตเมนต์ของเขาเป็นห้องชุดแบบสองห้องนอนกับหนึ่งห้องรับแขกที่แสนธรรมดาเรียบง่าย แต่เก็บกวาดสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบ หลังฉินอี่เหิงเข้ามา คู่อี้ก็หาสลิปเปอร์จากตู้รองเท้าให้อีกฝ่ายคู่หนึ่ง แต่เจ้าตัวปรายตามองสลิปเปอร์อีกหลายคู่ในตู้

รองเท้าก็ขมวดคิ้วเข้าหากัน

“จู้จี้ไม่เข้าใจว่าฉันนี่เหิงจะสื่ออะไร

“คุณไปเอาของเถอะ เดี่ยวผมรอคุณอยู่ที่นี่” ฉันนี่เหิงบอกเขา

จู้จี้ส่งเสียงอ้อรับทีหนึ่ง

แม้จะรู้สึกว่าการทิ้งแขกให้ยืนหน้าประตูเป็นเรื่องเสียมารยาทมาก แต่คิดดูอีกทีที่ฉันนี่เหิงอาจจะไม่ยอมสวมสลิปเปอร์ที่คนอื่นเคยใช้ละมั้ง แต่จะให้หาลสลิปเปอร์คูใหม่ในบ้านตอนนี้เลยก็คงไม่ไหว จู้จี้ไม่ฝืนบังคับอีกฝ่าย ได้แต่รีบเข้าห้องนอนและห้องน้ำไปหยิบข้าวของที่ต้องใช้คืนนี้จัดลงกระเป่าเป้

จู้จี้ออกมาอย่างรีบเร่ง “เสร็จแล้วครับ เราไปกันเถอะ”

“อึ้ม” อีกฝ่ายพยักหน้า

ฉันนี่เหิงขึ้นรถของจู้จี้อีกครั้ง

จู้จี้ถามขึ้น “บ้านคุณอยู่ที่ไหนครับ”

“บ้านผม?” ฉันนี่เหิงได้ยื่นกรืบทวนคำถามทันที

จู้จี้เพล่อูทานจึงมำออกมา ตอนนีเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำพูดของฉันนี่เหิงบ้างแล้วจึงรีบพูดต่อ “บ้านเรานะครับ”

ฉันนี่เหิงตอบกลับ “เงินจิง”

จู้จี้พยักหน้าด้วยท่าทางเรียบเฉย ทว่าในโลกลับตะโกนก้อง ‘ย่านหรรุเลยนี่ ย่านซุ่มซนสุดหรรุ’

เขาขับตามจีพีเอสที่ปรากฏขึ้นในหัวสมอง ไม่นานก็มาถึงหน้าหมู่บ้านที่นี้อยู่ไกลจากเขตเมืองจึงไม่ได้อีกทีที่วุ่นวายมากเท่าไร พนักงานรักษาความปลอดภัยกัหน้าหมู่บ้านโบกรถของจู้จี้ให้จอดเพราะไม่คุ่นหน้าคุ่นตา ชายหนุ่มหันไปมองฉันนี่เหิง แล้วเลื่อนกระจกหน้าต่างลง

“คุณฉันนี่เอง” พนักงานรีบเปิดรั้วทันทีพร้อมเอ่ยทิ้งรอยยิ้ม “เชิญครับ”

ฉันนี่เหิงไม่ได้เลื่อนกระจกขึ้นเดี๋ยวนั้น แต่หันไปกล่าวกับพนักงาน “นี่รถบ้านผม”

หลังจบประโยคนี้ มือที่จับพวงมาลัยของจู้จี้ก็ชะงักเล็กน้อย

แยะแล้ว รู้สึกเหมือนถูกโจมตีเข้าที่หัวใจเลย

เมื่อพนักงานต้อนรับเพื่อแสดงว่ารับทราบแล้ว ฉินอี่เหิงถึงเลื่อนกระจก
ขึ้น

คู่อี่เลียริมฝีปาก สงบสติอารมณ์ก่อนถามคนข้างๆ “คราวนี้ไปทางไหน
ต่อครับ”

ฉินอี่เหิง “เลียวซ้าย”

คู่อี่ “อือ”

ฉินอี่เหิง “เลียวขวา”

ฉินอี่เหิง “ตรงไป”

ฉินอี่เหิง “ถึงแล้ว บ้านสีขาวยังหน้า”

ชายหนุ่มขับเข้าไปในโรงจอดรถตามคำบอกของฉินอี่เหิง ทั้งสองคน
ลงจากรถ คู่อี่เก็บกุญแจเข้ากระเป๋าเป้ ก่อนจะเดินตามเจ้าของบ้านไปยัง
หน้ารั้วเหล็กสูงใหญ่ ประตูเหล็กไม่ได้ล็อกไว้ พอเข้าไปแล้วต้องเดินไปตาม
เส้นทางที่ปูด้วยหินกว่าจะมาถึงประตูบ้าน

เนื่องจากเป็นเวลากลางคืน แสงไฟของที่นี่ช่วยให้แสงสว่างแค่พอ
สวยงามเท่านั้น นอกจากเห็นทางเดินได้เท้าของตัวเองก็มองไม่เห็นสิ่งอื่นได้อีก
ทั้งยังมีฉินอี่เหิงเดินอยู่ข้างกาย คู่อี่จึงไม่กล้าหันรีหันขวามองการตกแต่ง
ภายนอก ได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดินตามไป

ชั่วครู่ ทั้งสองก็หยุดที่หน้าประตู

“รหัสคือ 100409” ฉินอี่เหิงขยับตัวเว้นพื้นที่ให้คู่อี่มองเห็นมือที่กำลัง
กดรหัส “คุณจำเอาไว้”

คู่อี่พยักหน้าตอบรับ จากนั้นก็ท่อง 100409 ในใจหลายรอบ

เมื่อเปิดประตูเข้าไปเขาก็ถามฉินอี่เหิง “เลขชุดนี้มีความหมายอะไร
ไหมครับ”

“จำนวนขีดในชื่อผม¹” ฉินอี่เหิงตอบ

¹ชื่อฉินอี่เหิง (秦以恒) ตัวอักษรตัวแรก 秦 เมื่อเขียนต้องขีด 10 เส้น ตัวอักษร
ตัวที่สอง 以 เมื่อเขียนต้องขีด 4 เส้น และตัวอักษรตัวที่สาม 恒 เมื่อเขียนต้องขีด 9 เส้น
จึงได้เป็นรหัสผ่าน “100409”

ฉู้อี้พยักหน้า

ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามบอกรหัสประตูบ้าน เขาคิดว่าตัวเองควรทำอะไร
ตอบแทนบ้าง หลังคิดไปคิดมา ฉู้อี้ก็หยิบกุญแจบ้านออกจากกระเป๋าเป้

“นี่กุญแจบ้านผม” พูดจบก็รู้สึกว้าวุ่นเกินไป ฉู้อี้ครุ่นคิดก่อนพูด
เสริม “คุณให้รหัสบ้านผมมา นี่เป็นของขวัญตอบแทนครับ”

ฉินอี่เหิงหันมองเขา ช่วงวินาทีที่ทั้งสองสบสายตากัน ฉู้อี้ปล้นรู้สึกถึง
บรรยากาศคลุมเครือเจือรสหวาน หัวใจเขาเต้นเร็วขึ้น ทว่าฉินอี่เหิงไม่ได้รับ
กุญแจในทันที กลับถามขึ้น “คุณให้กุญแจผม แล้วคุณล่ะ คุณจะเข้าบ้าน
ยังไง”

ใบหน้าฉู้อี้เห่อร้อน เขาขยับไปตรงที่แสงสว่างรำไรพลางตอบ “บ้าน
แม่ผมมีกุญแจสำรองอยู่ ผมกลับไปเอาได้ แถมพวงนี้คุณยังต้องไปทำงาน
นอกเมืองอีก”

ถ้าวอนอีกฝ่ายเลิกงานกลับมา ของขวัญชิ้นนี้คงดูไม่จริงใจเท่าไร
หลังฉู้อี้พูดจบก็ยื่นกุญแจเข้าใกล้อีกฝ่ายมากขึ้น ขณะกำลังจมดิ่งกับความ
โรแมนติกเล็กๆ ของชีวิตแต่งงานใหม่ที่จินตนาการขึ้นเอง แล้วรอให้คน
ตรงหน้ารับกุญแจไปจากมือฉินอี่เหิงก็พูดขึ้น

“ขอบคุณ แต่ผมไม่ต้องการ”

น้ำเสียงนิ่งสงบดังฉู้อี้กลับจากภวังค์ในทันที

ฉินอี่เหิงยังคงจดจ้องเขาไม่หยุด “ผมไม่มีความจำเป็นต้องไปบ้าน
ของคุณ”

ก็มี... เหตุผลแฮะ

ฉู้อี้ “...”

เขาก็กลับไปยืนใต้แสงไฟก่อนชักมือกลับ “โอเคครับ”

ให้ตายเถอะ เขาก็แค่ให้รหัสมาเพื่ออำนวยความสะดวกเท่านั้นเอง ฉิน
เอาแต่ละเมอเพื่อพักไปคนเดียวอยู่นั้นแหละ

ชายหนุ่มเปลี่ยนมาสวมสลีปเปอร์คูใหม่ที่ฉินอี่เหิงหามาให้ คิดไปคิดมา
แล้วฉู้อี้ก็อดฆ่าตัวเองไม่ได้



บ้านงอวอินอ๊ะเหิง เป็นคฤหาสน์สองชั้น ลีอกออกไปทางโตนเย็น เมื่อผ่าน โชนประตูบ้านเข้าไปจะพบห้องรับแขก เฟอร์นิเจอร์ที่ควรมีก็มีครบครัน ทั้งหมด เพียงแต่จัดวางอย่างเหมาะสมจึงดูโล่งตาเป็นอย่างมาก จู้ฮี้ไม่กล้า มองสำรวจสักเท่าไร เขาเดินเคียงข้างอีกฝ่ายแล้วหยุดยืนที่ข้างโซฟาเพราะ ฉินอ๊ะเหิงรับสายโทรศัพท์

“อืม ได้ คุณส่งมาให้ผมเลย โอเค” ตอบโต้เพียงแค่นี้ก็คำก็วางสาย ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที ก่อนหันมาประจันหน้ากับเขา ชายหนุ่มรีบยึด ตัวตรง

“ตอนนี้ผมมีงานเข้านิดหน่อย ต้องไปทำงานต่อ”

จู้ฮี้พยักหน้า “ครับ”

เจ้าของบ้านพูดจบก็พาจู้ฮี้ขึ้นชั้นสอง เดินผ่านโถงทางเดินจนมาหยุด ลงที่หน้าประตูห้องหนึ่ง

“นี่ห้องนอน”

จู้ฮี้พยักหน้า “ครับ”

“ห้องหนังสืออยู่ข้างๆ มีปัญหาอะไรก็มาหาผมได้”

จู้ฮี้พยักหน้า “ครับ”

แล้วฉินอ๊ะเหิงก็ไปทำงานทั้งอย่างนั้น พออีกฝ่ายไม่อยู่ จู้ฮี้ก็เป็น ตัวของตัวเองมากขึ้น เขาเดินเข้าห้องนอนแล้วปิดประตู ก่อนถอนหายใจยาว

จากนั้นก็จัดการเปิดไฟในห้อง

การตกแต่งภายในดูมินิมัลมาก เข้ากับสไตล์ของฉินอี้เหิงอย่างยิ่ง ฉูอี้มองไปรอบห้อง ชั้นชมของประดับราคาแพงบนชั้นกับภาพวาดชื่อดังบนผนัง แถมมีห้องน้ำเชื่อมกับห้องนอนด้วย

ฉูอี้ไม่รอช้า เขาลากเก้าอี้ออกมาวางกระเป๋ายาชายหนุ่มชนพวกเค่ร็องใ้อาบน้ำสำหรับเดินทางมาจากบ้านจนเต็มกระเป๋ายาไปใหญ่ราวกับออกทริปรูกริกพอน้ำประปาสีฟันทาสีฟันทสปู่เข้าไปในห้องน้ำแล้ว ถึงรู้ตัวว่าไม่ได้เอาชุดนอนมาด้วย

ฉูอี้ถือข้าวของตัวเองยื่นเหม่ออยู่หน้ากระจกในห้องน้ำหลายวินาที ปกติตอนไปทำงานที่อื่น เขาไม่จำเป็นต้องพกชุดนอน แค่สวมกางเกงในตัวเดียวก็ขึ้นเตียงเข้านอนได้แล้ว อย่างมากก็แค่ใส่กางเกงด้วยอีกชั้น เพราะแบบนั้นเขาจึงลืมเรื่องนี้สนิท ฉูอี้เอียงหน้ามองตัวเองในกระจก ก่อนเหลือบเห็นเวลาบนนาฬิกาข้อมือที่แสดงเวลาห้าทุ่ม

กลับบ้านไปเอาก่อนแล้วกัน

เขาจัดวางข้าวของให้เรียบร้อย ก่อนเดินออกจากห้องนอนไปเคาะประตูห้องหนังสือ ไม่มีเสียงตอบรับจากด้านใน ฉูอี้ไ้คร่ครวญ เมื่อครู่ฉินอี้เหิงทิ้งท้ายว่ามีปัญหาอะไรให้ไปหาได้ จันถ้าเขาเข้าไปคงไม่นับว่ารบกวนหรือกมั้ง

คิดได้ตั้งนั้นก็ค่อย ๆ แ่่มประตูเปิดชะงักคิระชะเข้าไปก่อน

เห็นฉินอี้เหิงนั่งที่โต๊ะทำงานพลาจกมหน้ากมตาจดจ่อกับคอมพิวเตอร์อีกฝ่ายคงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากทางนี้จึงเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ฉูอี้ลอดตัวเข้าห้องหนังสืออย่างเงียบเชียบ เมื่อเห็นว่าฉินอี้เหิงไม่ได้แสดงสีหน้าไม่ตีจิงเดินเข้าไปหา

เจ้าของห้องสวมหูฟังด้วย หลังฉูอี้เดินไปถึงก็ยังไม่ปรึปากพูดกับเขาลักคำ จึงคาดเดาว่าอีกฝ่ายคงจะไม่สะดวกเท่าไร อาจกำลังประชุมทางไกลหรือทำอย่างอื่นก็เป็นได้ แล้วฉินอี้เหิงเงยหน้าเล็กน้อยคล้ายจะถามฉูอี้ว่ามีอะไร

ฉูอี้คิดว่าการปรึปากพูดตอนนี้อาจไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร จึงกวาด

สายตารอบหนึ่ง ก่อนเอื้อมมือไปคว้ากระดาษสีขาวจากเครื่องพริ้นต์แล้วหยิบปากกาอีกด้ามจากกล่อง

[ผมลืมหีบชุดนอนมาด้วย เตียวผมกลับบ้านไปเอาก่อนนะ]

พอเขียนเสร็จก็ย้ายตัวเองไปอยู่ข้างโต๊ะทำงาน ก่อนย่อตัวลงพร้อมยื่นกระดาษไปให้ฉินอี่เหิง

โต๊ะทำงานไม่เตี้ยไม่สูงนัก พอฉู้อี้ย่อตัวลงแล้ว ขอบโต๊ะจึงตรงกับช่วงคอของเขาพอดี ฉินอี่เหิงรับกระดาษมาอ่าน ขณะที่คิดจะพูดบางอย่างก็หันมาเห็นฉู้อี้ทำท่าร้ออย่างใจจดใจจ่อ มือสองข้างเกาะขอบโต๊ะและวางคางอยู่บนนั้น สายตาจ้องตรงมาทางเขา

ฉินอี่เหิงกลืนคำพูดลงคอ มุมปากยกขึ้นอย่างอดไม่ได้ พลังกระดิกนิ้วใส่ฉู้อี้

ฉู้อี้ที่เข้าใจความหมายจึงส่งปากกาไปให้แต่โดยดี ฉินอี่เหิงจึงเขียนตอบที่ด้านล่างบรรทัดนั้น

[ไม่ต้องกลับไป ใส่ของผมเอา]

เขายื่นกระดาษคืน ฉู้อี้มีท่าทางกลัวบางอย่าง ยื่นมือข้างหนึ่งฉกกระดาษมาอย่างรวดเร็ว ฉินอี่เหิงปรายตามองคอมพิวเตอร์แล้วมองฉู้อี้เหมือนจะเข้าใจแล้ว ฉู้อี้เข้าใจผิดว่าเขากำลังวิตโอะคอลอยู่ จึงกลัวว่าตัวเองจะเข้ากล้องไปด้วย

ฉู้อี้เริ่มเขียนตัวหนังสืออีกครั้ง ฉินอี่เหิงมองดวงตาที่หลุบต่ำของอีกฝ่ายโดยไม่ปรึปากขัดจ้งหะใด ๆ ทั้งยังไม่อธิบายด้วยว่าตอนนี้เขาแค่นั่งอ่านสไลด์อยู่

ชายหนุ่มก้มหน้าก้มตาขีดเขียน พอเขียนเสร็จก็ส่งกระดาษให้ฉินอี่เหิงอีกครั้ง เพราะฉินอี่เหิงเปิดแค้โคม่ไฟดวงเตียว ตำแหน่งของฉู้อี้จึงอยู่ตรงจุดที่ความมืดกับแสงสว่างตัดกันพอดี ยามมองไปไบหน้าจ้งตกอยู่ใต้ความมืด

เครื่องหนึ่งกับแสงไฟอีกเครื่องหนึ่ง

มือของฉินอี่เหิงค้างบนคีย์บอร์ดอยู่นาน ไม่ได้เคาะหน้าต่อไปเสียที เขามองอีกฝ่ายคล้ายตกอยู่ในภวังค์ เมื่อฉู้อี้เงยหน้าขึ้น ทั้งสองจึงสบตากัน หลายวินาที ฉู้อี้รู้สึกถึงความผิดปกติจึงเลื่อนกระดาษไปหาเขามากขึ้น พร้อมเผยรอยยิ้มเกรงอกเกรงใจ

ฉินอี่เหิงรีบเก็บสายตาแล้วรับกระดาษมาอ่านตัวหนังสือ

[รบกวนเกินไปหรือเปล่า ผมไปกลับไม่นานหรอก]

เขาตอบ

[เปิดตู้เสื้อผ้าออก ราวริมซ้ายสุดเป็นชุดนอน คุณเลือกได้เลย]

ฉินอี่เหิงส่งกระดาษกลับไป ฉู้อี้รับเอาไว้

[โอเค ขอบคุณครับ]

ตามหลักแล้วฉู้อี้ควรออกไปหลังจากเขียนประโยคนั้นจบ เขาเตรียมจะลุกขึ้นแล้ว ทว่าเห็นฉินอี่เหิงรับกระดาษกลับไปเขียนตัวหนังสือต่อชะง่อน จึงจำต้องรออีกสักพัก

หลายวินาทีผ่านไปฉินอี่เหิงก็ส่งกระดาษกลับมา ฉู้อี้ใช้ความสว่างจาก โคมไฟก้มลงอ่าน

[ของในหิ้งน้ำก็ใช้ได้หมด]

ฉู้อี้ตอบกลับ

[โอเคครับ]

ฉินอี่เหิงเขียนกลับมาอีก

[ผมต้องอยู่ที่นี้อีกสักพัก ถ้าคุณง่วงก็นอนก่อนเลย]

ฉู้อี้ตอบอีกครั้ง

[ได้ครับ]

จู่ๆ ฉินอี่เหิงก็ถาม

[ย่อนานขนาดนี้ เหน็บไม่กินเหรอ]

ฉู้อี้แอบไม่สบอารมณ์ ที่จริงเขาไม่ต้องย่อนานขนาดนี้หรอก ถ้าไม่ใช่เพราะท่านประธานฉินชวนเขาคุยต่ออยู่นั่นแหละ

[ไม่ครับ ฉันผมไปอาบน้ำก่อน คุณทำงานเหนื่อยหน่อยนะครับ]

ในที่สุดรอบนี้ฉินอี่เหิงก็เลิกตอบเขา อีกฝ่ายรับกระดาดจากฉู้อี้พร้อมพยักหน้าให้เล็กน้อย ฉู้อี้เข้าใจความหมายจึงยึดตัวขึ้น เมื่อก็ยังไม่บอกอยู่เลยว่าเหน็บไม่กิน ทว่าทันทีที่ยื่นกลับเหมือนได้รับโทษทัณฑ์ รู้สึกคล้ายมดนับพันตัวกัดขาอยู่

แต่อย่างไรก็ลั่นวาจาไปแล้ว เพื่อเป็นการแสดงว่าไม่ได้เหน็บกินจริงๆ ฉู้อี้จึงทนความเจ็บปวดก่อนโบกมือรำลาฉินอี่เหิงแล้วเดินไปที่ประตู แสร้งทำทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

วินาทีที่ประตูปิดลง ฉินอี่เหิงก็หยิบบทสนทนาของพวกเขาขึ้นมาดู แม้คุยโต้ตอบกันไม่เยอะ กินเนื้อที่ไปแค่ครึ่งหน้ากระดาด แต่ตัวหนังสือของฉู้อี้ดูดีทีเดียว เป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งที่ไม่เคยฝึกเขียนมาก่อน ดูแล้วให้ความรู้สึกสบายตา เป็นตัวหนังสือแบบที่อาจารย์จะบวกคะแนนค่านี้หมึก

ให้ตอนสอบ เขาพับกระดาษทบหนึ่งก่อนจะพับอีกทบแล้วเสียบเข้าหนังสือ
ใกล้มือที่กำลังอ่านช่วงนี้

หน้าห้องหนังสือ ผูู้ที่เพิ่งปิดประตูกำลังค้อมตัวหุบต้นขาตนเองอย่างแรง

เมื่อกลับมาถึงห้องนอน เขาก็เปิดตู้เสื้อผ้าที่ฉินอี่เหิงพุดถึง พอเห็นการจัดเรียงเสื้อผ้าด้านใน ก็เปลือร้องไห้ออกมาทันที

สมกับเป็นฉินอี่เหิง

การจัดเรียงจะเป็นระเบียบเกินไปแล้ว ชุดสูทหนึ่งราว กางเกงสูท
อีกราว ชุดสูทเข้าเซตก็แบ่งไปอยู่อีกราว เสื้อเชิ้ตก็มีราวเป็นของตัวเอง
ชุดออกกำลังกายยังมีอีกราว...

มองไปก็เห็นราวริมซ้ายสุดที่อีกฝ่ายบอก ราวเล็กที่สุดในตู้เสื้อผ้า
มีไว้แขวนเพียงชุดนอนเท่านั้น ผูู้สู่มเลือกชุดนอนแขนยาวสีเทาอ่อนตัวหนึ่ง
ออกมา ก่อนเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

แม้ฉินอี่เหิงจะบอกว่าของในห้องน้ำใช้ได้หมด แต่เขาก็รู้สึกเกรงใจ
เกินกว่าจะใช้ของของอีกฝ่ายอยู่ดี ฉินอี่เหิงไม่มองเขาเป็นคนนอกก็จริง ทว่า
คงไม่ชอบจับข้าวของที่คนอื่นเคยแตะต้องเท่าไร เขาจึงคิดว่าอีกฝ่ายคงรัก
ความสะอาดพอสมควร

ตอนเข้าไม่จับมือกับเขา ตอนคำก็ไม่ยอมสวมสลิปเปอร์ที่คนอื่น
เคยสวม ตอนไปจดทะเบียนสมรสก็เอาปากกาไปเอง จนถึงตอนนี้เขายัง
ไม่เคยสัมผัสตัวอีกฝ่ายเลย

เพราะฉะนั้นเขาไม่แตะข้าวของของฉินอี่เหิงเลยน่าจะดีกว่า

ผูู้อาบน้ำเสร็จก็เก็บเครื่องใช้อาบน้ำสำหรับเดินทางของตัวเองกลับ
เข้ากระเป๋า เสื้อผ้าที่สวมแล้วก็ใส่ถุงพลาสติกที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ตั้งใจ
จะเอากลับบ้านพุงนี้ เขาเพิ่งรู้ตชิบหลังเก็บข้าวของลงกระเป๋าเป้เสร็จ ประตู
ห้องนอนก็เปิดออก

ชายหนุ่มหันไปมองแล้วก็สบตาของฉินอี่เหิง อีกฝ่ายเดินเข้ามาอย่าง
เนิบช้า คล้ายกับกำลังมองเขา หมายถึงมองชุดของเขาเนะ

ผูู้ยิ้มน้อยๆ “ยาวไปหน่อยนะครับ”

แขนเสื้อยาวปิดครึ่งฝ่ามือ กางเกงก็ยาวจนคลุมถึงส้นเท้า ฉินอ๋อเหิงส่งเสียงรับคำในลำคอหนึ่ง ๆ แต่สิ่งที่ฉู้อี้ไม่เห็นคือลูกกระเดือกของอีกฝ่ายที่ขยับขึ้นลงอย่างไม่เป็นธรรมชาติ

เมื่อไม่มีธุระงการอะไรกับคนตรงหน้า ฉินอ๋อเหิงจึงไปอาบน้ำ

ส่วนฉู้อี้ยังเล่นโทรศัพท์มือถือถือเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้ใจตัวเองอยู่พักหนึ่งก่อนขึ้นเตียง เตียงหลังนี้กว้างมาก เขาอนอนฝั่งซ้ายเพื่อให้ฉินอ๋อเหิงนอนฝั่งขวา ถึงอย่างนั้นตรงกลางก็มีพื้นที่เหลือพอให้นอนได้อีกหนึ่งคน พอฉู้อี้ขึ้นเตียงก็ขยับไปนอนชิดริมทันที

ไม่นานนักฉินอ๋อเหิงก็เดินออกจากห้องน้ำ

ช่วงเวลาแห่งการหลับไหลมาเยือน ฉินอ๋อเหิงปิดไฟห้องนอนและเดินอ้อมไปอีกด้านของเตียงอย่างที่ฉู้อี้คิด อีกฝ่ายเลิกผ้าห่มขึ้นก่อนแทรกตัวเข้ามา ฉู้อี้รู้สึกได้ถึงน้ำหนักที่ยุบลงบนเตียง จากนั้นคอมพิวเตอร์ก็ปิดตาม

ภาพตรงหน้ามีดลอย่างฉับพลัน ฉู้อี้หลับตาตามความเคยชิน แต่กลับนอนไม่หลับ นี่แทบเป็นการนอนกับคนอื่นครั้งแรกในรอบยี่สิบหกปี ต้องรู้สึกอึดอัดเป็นธรรมดา

นอนไม่หลับ เขาคิดว่าต้องนอนไม่หลับทั้งคืนแน่ ๆ

“คุณนอนดีไหม” ฉินอ๋อเหิงถาม

ฉู้อี้ครุ่นคิดก่อนตอบ “น่าจะไม่นะครับ”

รุมเมตสล์มัธยมวิทยาลัยไม่เคยบ่นเขาเรื่องนี้ แถมยังบอกด้วยว่าเขานอนได้เรียบร้อยมาก

ฉินอ๋อเหิงกล่าว “ผมหลับไม่ค่อยสนิทเท่าไร เพราะงั้นตอนนอนพยายามอย่าเคลื่อนไหวตัวมาก และอย่าเตะโดนตัวผมด้วย”

ฉู้อี้กลั้นหายใจตอบ “โอเคครับ”

เขาระแวงระวังไม่กล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เพียงครู่เดียวทางฝั่งฉินอ๋อเหิงก็นิ่งไป

เวลาค่อย ๆ เติบโตผ่านไปเนิ่นนาน เส้นผมปอยหนึ่งที่ปรกต้นคอฉู้อี้มานานทำให้รู้สึกคันจนทนไม่ไหว เขาคิดว่าฉินอ๋อเหิงน่าจะหลับแล้ว จึงยกมือขึ้นเกาอย่างแผ่วเบาและเชื่องช้า คิดไม่ถึงว่าจู่ ๆ ฉินอ๋อเหิงจะขยับตัว

มือฉู้แข็งค้างอยู่ที่ตรงข้างลำคอ

“ยังไม่หลับหรือ” ฉินอี่เหิงพลันถาม

ฉู้ตั้งตระหนก “ยังครับ”

ฉินอี่เหิงไม่พูดอะไรอีก ฉู้จึงเกาต่อเล็กน้อยก่อนค่อย ๆ หดมือกลับมา
หลายวินาทีให้หลังฉินอี่เหิงก็เปรยขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงคราวนี้ดูจะทุ้มต่ำ

กว่าเดิมเล็กน้อย

“คุณไม่ได้ใช้ครีมอาบน้ำของผม”

ฉู้ “หืม?”

ชายหนุ่มงุนงงเล็กน้อย แล้วทำไม่ไหว

ทว่าก็ได้แค่คิดแล้วตอบกลับไปว่า “ของผมเองครับ ผมเอามาด้วย”

ฉินอี่เหิงเงยบออีกครั้ง ผ่านไปครึ่งนาทีถึงพูดต่อ คราวนี้กลับส่งเสียง

เรียก “ฉู้”

เมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียก เจ้าของชื่อพลันหวั่นใจ เขารีบร้อนตอบ “ครับ”

น้ำเสียงของฉินอี่เหิงคล้ายจะแหบลงกว่าเดิม “รับเช็คซีในชีวิตแต่งงาน

ได้ไหม”

ฉู้ตั้งตัวไม่ทัน “อะไรนะครับ”

ฉินอี่เหิงถามอีกครั้ง “รับได้ไหม”

ฉู้รู้สึกร้อนรุ่มไปหมด “ดะ...ได้ครับ”